

«Перша і головна заповідь письменника: не збреши. Здавалося б просто. Та саме вона, коли триматись її послідовно, й робить літературу небезпечною професією — як у альпініста або водолаза...»

Оксана Забужко

Шановні читачі!

Запрошуємо вас до світу сучасної української літератури, автори якої — жінки. Відкрийте для себе українську літературу: літературні дослідження Людмили Таран; інтелектуальну і дослідницьку прозу лідера свого покоління Оксани Забужко; роман про любов і зраду і його екранізацію Ірен Роздобудько; фантасмагоричні візії і абсурдизм екзальтованої казкарки Тані Малярчук; божевільне життя неформалів Світлани Поваляєвої; готичний, пригодницький містичний роман Ірини Хомин; примітивну “сценарну” прозу продовжувачки традицій Довженка і “психолога від природи” Марії Штельмах; дебютну повість «Безсмертя в місті N» Вікторії Наріжної.

Жінка як текст : Емма Андiєвська, Соломiя Павличко, Оксана Забужко : фрагменти творчостi i контексти / упоряд. Л. Таран. — К. : Факт, 2002. — 208 с. — (Лiт. проект «Текст + контекст». Знаковi лiтературнi доробки та навколо них).

Людмила Таран. На жаль, сильних творчих жінок-особистостей України можна порахувати на пальцях. До них впевнено можна зарахувати й Людмилу Таран – лауреата “Поетичних майстерень” 2000 року, авторку чотирьох поетичних збірок.

Письменниця пише про жінку і як жінка, однак із притаманною чоловічою стриманістю та ретельною скрупульозністю. Вона пробує себе в різних жанрах (роман Л. Таран “Дзеркало єдинорога”), однак вважає, що передовсім її жанр – новели. У її творчості переважають матеріали про жіночу ідентичність, пошуки нею власного письма: “Через історії жінок – так би мовити, внутрішні та зовнішні – хочу нагадати (і собі), що ми, жінки, так само, як і чоловіки, маємо право на власний простір, на самореалізацію – не лише в родині й не лише серед сковорідок і каструль”. Як визначив її творчість львівський літературознавець Юрко Кучерявий, “пише не про жінку і не для жінки... Пише, як жінка”.

У черговій книжці літературного проекту «Текст + Контекст» журналістка та поетеса Людмила Таран упорядкувала вибрані фрагменти творчості трьох видатних жінок-літераторів кінця ХХ століття — Емми Андієвської, Соломії Павличко та Оксани Забужко. Супровідні матеріали та інтерв'ю поряд з їхніми літературними доробками складають вичерпні літературні портрети героїнь книги.

Людмила Таран: “Коли п'ять років тому я уклала книжку «Жінка як текст», де були вміщені мої та інших авторів статті про Соломію Павличко, Емму Андієвську й Оксану Забужко, у передмові я зізналася: насправді не знаю, що таке жінка як текст”.

Хто ж є ці жінки?

Емма Іванівна Андієвська — кавалер Ордену «За інтелектуальну відвагу» незалежного культурологічного часопису «І»; лауреат літературної премії Фундації Тетяни та Омеляна Антоновичів за «Роман про людське призначення» 1984 року, лауреат міжнародної літературної премії “Тріумф” (2003р.) і премії “Глодоський скарб” (2009р.). Українська письменниця, поетеса та художниця Е. Андієвська народилася у 1931 році в Сталіно (нині Донецьк). Є авторкою 25 поетичних збірок, 5 книжок короткої прози, 3 романів та понад 9 тисяч картин. Художні виставки малярки проводилися в США, Канаді, Франції, Німеччині, Австралії, Бразилії, Ізраїлі, Україні та Швейцарії. Поетеса є членом Національної спілки письменників України з 1994 року, українського ПЕН-клубу та Професійного об'єднання художників Баварії. Більшу частину свого життя Андієвська провела поза Україною, проживаючи в Мюнхені та Нью-Йорку. З 1963 по 1995 роки працювала диктором, сценаристом, режисером і редактором українського відділення радіо «Свобода».

Філософські, духовні та містичні теми є головними у творчості Андієвської. Працює у стилі сюрреалізму та герметизму. Створила власний світ поетичних та художніх образів у високо індивідуальній манері. Письменниця наголошує на великій ролі підсвідомості у своїй творчості. Світогляд Емми Андієвської виявляє деяку близькість до вчень буддизму та містики Карлоса Кастанеди. Сприйняття нею світу відбувається через інтуїцію та відчуття без підключення інтелекту.

Своє малювання вона описує як певний спосіб медитації. Специфічним художнім прийомом Андієвської є повторне накладання фарби на свої полотна до двадцяти п'яти разів. Таким чином вона створює ефект рухомих фарб, коли дивитися на картини під різними кутами зору.

Деякі з творів письменниці мають відношення до її картин. Наприклад у «Казці про двох пальців» розказується про два невидимі пальці на руці, які творять найбільше. Чимало персонажів картин Андіївської мають понад п'ять пальців на руках. Прикладом поєднання поезії та малярства є її альбом «Мова сну = сегменти». Ця збірка складається з абстрактних картин з написами-віршами, які асоціюються з зображеннями і утворюють разом одне ціле.

Соломія Дмитрівна Павличко. Член Національної спілки письменників України та Асоціації українських письменників; лауреат премії ім. академіка Сергія Єфремова (помертно). Письменниця, літературознавець, перекладач, публіцист, автор праць з історії фемінізму. Автор низки монографічних досліджень, зокрема, про Емілі Дікінсон, Байрона, інтелектуальний роман сучасної Великої Британії, дискурс модернізму в українській літературі. Її перу належать численні переклади на українську мову художніх творів, серед яких «Володар мух» Вільяма Голдінга та «Коханець леді Чаттерлей» Герберта Лоуренса.

Соломія Павличко (1958 — 1999) — дочка Дмитра Павличка, народилася у Львові. Заснування 1992 року видавництва «Основи» — її втілена мрія реалізувати грандіозну програму перекладу й друку зарубіжної гуманітарної та економічної класики рідною мовою. Саме в заснованому нею видавництві у 2006 році побачив світ том спогадів про неї — «Соломія» (майже 60 авторів, матеріали до біобібліографії, фото з сімейного архіву та цикл Дмитра Павличка «Вечірні молитви»). У 2000р. відділення слов'янських мов і літератур Торонтського університету (Канада) заснувало стипендію ім. Соломії Павличко, а журнал Agni (США) — премію її імені в галузі літературної критики.

Оксана Стефанівна Забужко. Нагороджена Орденом княгині Ольги III ступеня. Сучасна українська поетеса, письменниця, літературознавець, публіцист. У своїй творчості письменниця приділяє багато уваги осмисленню української ідентичності. Забужко дуже рано заявила про свою «генеральну тему», підстеливши її ґрунтовною освітою: філософський факультет Київського державного університету та аспірантура з естетики. Піднімаючи глибинні пласти духовної культури, історичної пам'яті, вона з тривогою розмірковує про збереження людського в людині у добу «синіх телекошмарів і машин, що вийшли з-під влади».

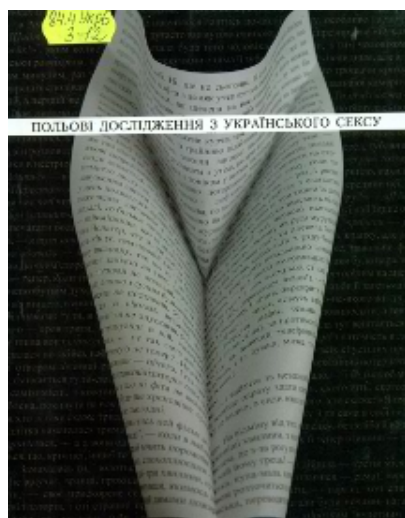
Володіє англійською, польською, французькою мовами. “Якщо розглядати літературу як гамбургер, то м'ясо і хліб — це проза, а поезія виконує роль листочка салату чи кусочка помідора”, — вважає Забужко. Її щоденна норма написання — три сторінки в день.

Офіційний сайт Оксани Забужко: <http://zabuzhko.com/ua/index.html>

Жінка як тест, або Феномен жіночої прози

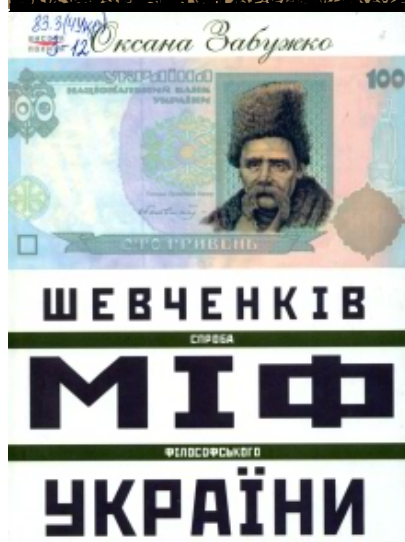
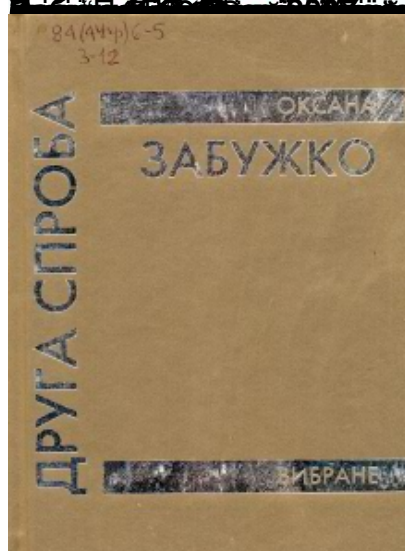
Автор: Unsvet

13.01.2011 11:32 - Обновлено 09.02.2011 16:33

ПОДІЛНИЙ ДОСЛІДЖЕННЯ З УКРАЇНСЬКОГО СЕКСУ

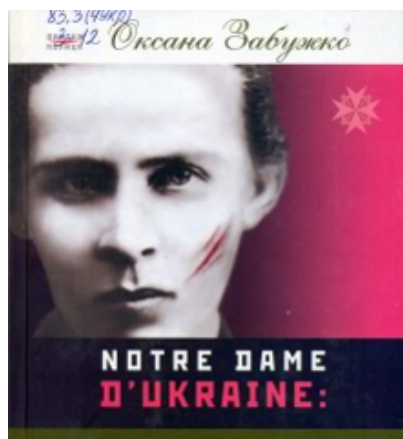
ОКСАНА ЗАБУЖКО

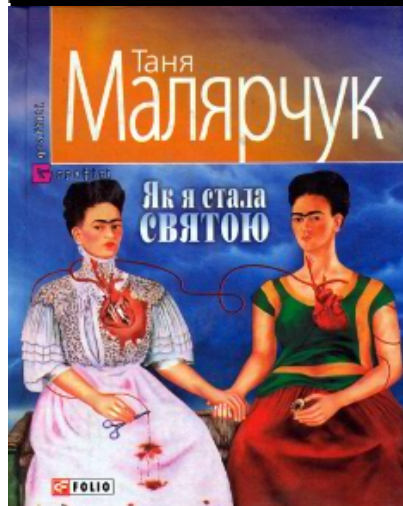
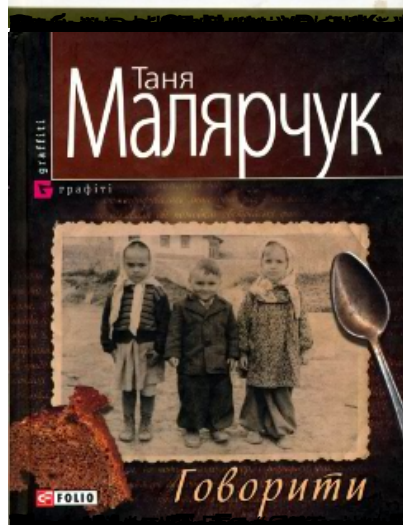
Жінка як тест, або Феномен жіночої прози

Автор: Unsvet

13.01.2011 11:32 - Обновлено 09.02.2011 16:33

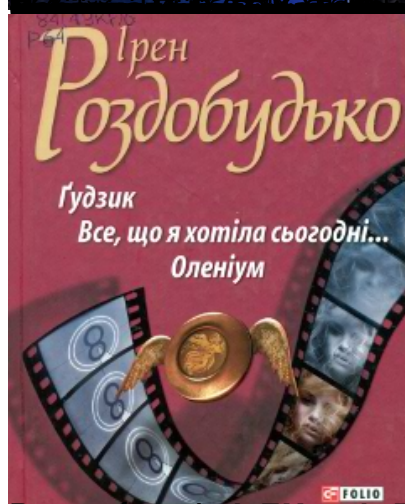

УКРАЇНКА В КОНФЛІКТІ МІФОЛОГІЙ

Автор: Unsvet

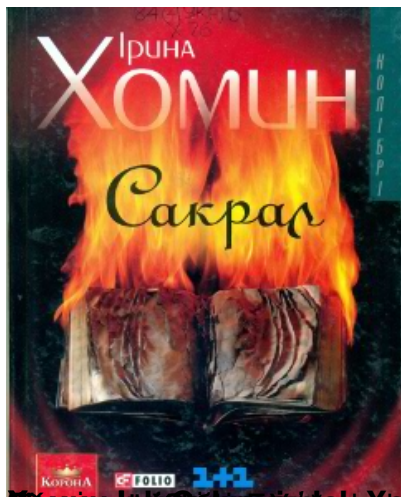
13.01.2011 11:32 - Обновлено 09.02.2011 16:33

Жінка як тест, або Феномен жіночої прози

Автор: Unsvet

13.01.2011 11:32 - Обновлено 09.02.2011 16:33

<http://ta.com.ua/gazeta.com.ua>